

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Paulina Machowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko T.-C. J. i G. T. Sp. j. w O.

o zapłatę diet i ryczałtów

I. zasądza od strony pozwanej T.-C. J. i G. T. Sp. j. w O. na rzecz powoda J. C. kwotę 3 936 zł (trzy tysiące dziewięćset trzydzieści sześć złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 24.03.2015 r. do dnia zapłaty,

II. powództwo w pozostałym zakresie oddala,

III. nie obciąża powoda kosztami procesu od oddalonego powództwa,

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 187 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był tymczasowo zwolniony z mocy ustawy,

V. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1948, 80 zł

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2015 r., sprecyzowanym następnie pismem procesowym z dnia 9 lipca 2015 r., powód J. C. domagał się zasądzenia od strony pozwanej T. J. i G. T. Sp. j. z siedzibą w O., kwoty 11.452,85 zł tytułem wynagrodzenia za zagraniczne podróże służbowe, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że w okresie od 8 listopada 2012 r. do 7 listopada 2013 r. był zatrudniony u strony pozwanej, na stanowisku kierowcy – mechanika. Wyjaśnił, że w ramach wykonywanej pracy odbył trzy podróże zagraniczne do Francji i Niemiec, które miały miejsce w następujących okresach: od 10 listopada 2012 r. do 28 listopada 2012 r., kolejno w okresie od 5 grudnia 2012 r. do 15 grudnia 2012 r. oraz w terminie od 11 stycznia 2013 r. do 2 lutego 2013 r. W związku z tym, zdaniem powoda, zgodnie z obowiązującym w tym zakresie rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. 2002 nr 236 poz. 1991), powinien otrzymać należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą.

Powód przedstawił szczegółowe wyliczenia należności za wskazane podróże służbowe, które obliczył zgodnie z ww. rozporządzeniem.

Dalej wyjaśnił, że u strony pozwanej przyjętą praktyką rozliczania podróży służbowej, było, iż kierowcy podpisywali in blanco dokument „rozliczenie podróży zagranicznej”, przy czym jego wypełnienie należało do obowiązków M. K.. Zarzucił, że właśnie na polecenie M. K. po odbyciu podróży służbowej podpisał i oddał niewypełnione rozliczenie podróży służbowej. Wskazał przy tym, że przelewami z listopada i grudnia 2012 r. oraz ze stycznia 2013 r. pracodawca dokonał wypłaty części przysługujących mu należności, tj. 1300,00 zł za listopad 2012 r., 1920,00 zł za grudzień 2012 r. oraz 500,00 zł za styczeń 2013 r.

Powód podkreślił, że wskazane wyżej przelewy były jedynymi płatnościami jakie otrzymał z tytułu podróży zagranicznych. Pozwana nie wypłaciła mu diet ani ryczałtów w pozostałej części. Wskazał, że przelewy dokonywane były z konta M. K., a nie z konta firmowego, przy czym M. K. poinformowała go, że przelane kwoty są należnością z tytułu odbytych przez niego podróży służbowych. Podniósł, że po każdym z otrzymanych przelewów zgłaszał pozwanej, że dokonane rozliczenie jest nieadekwatne do czasu odbytej podróży służbowej i do należnego jemu wynagrodzenia, jednakże zazwyczaj otrzymywał wymijające odpowiedzi.

Argumentując dalej wskazał, że wypłata części należności za podróże służbowe następowała w polskich złotych i powinna być dokonywana w terminie 14 dni od dnia zakończenia podróży w tej walucie, bądź innej wymiennej. Powód zarzucił, że pozwana nie zachowała wyżej wymienionego terminu a przelewy były dokonywane według jej uznania, przykładowo pierwszy przelew dokonano dnia 19 listopada 2012 r., a więc w trakcie trwania pierwszej podróży służbowej.

Wyjaśnił również, że jego pełnomocnik pismem z dnia 28 lutego 2013 r. wezwał pozwaną do zapłaty należnego wynagrodzenia, a następnie w piśmie z dnia 25 marca 2013 r. skierował żądanie do pełnomocnika strony pozwanej o wgląd do jego dokumentacji pracowniczej. Do dnia wniesienia pozwu dokumenty te nie zostały mu udostępnione i należność nie została zapłacona.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana T. J. i G. T. Sp. j. z siedzibą w O., wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Uzasadniając swoje stanowisko przyznała, że powód pracował jako kierowca i odbywał podróże zagraniczne, jednakże w innych dniach niż wskazane w pozwie. Wyjaśniając dalej podała, że pracodawca naliczał ryczałty za nocleg według kraju docelowego a nie rozbił na poszczególne kraje przez które przejeżdżał powód a delegacje rozliczał przyjmując średni kurs NBP z dnia rozliczenia delegacji a nie jak przyjął powód z 14 dni od zakończenia delegacji.

Odnosząc się do delegacji w dniach od 9 do 28 listopada 2012 r. strona pozwana wskazała, że nie kwestionuje ilości dni, w których powód przebywał w delegacji, jedynie z korzyścią dla pracownika przyjął rozliczenia ryczałtu za nocleg we Francji tj. w kraju docelowym. Podała, że z tego tytułu wypłaciła na rzecz powoda kwotę 5856, 60 zł. Kolejno wskazała, że kwestionuje fakt, jakoby powód przebywał w delegacji w dniach od 5 grudnia 2012 r. do 15 grudnia 2012 r., bowiem powód przebywał poza granicami kraju do 14 grudnia 2012 r. Podała, że według jej wyliczeń, wypłaciła na rzecz powoda kwotę 2822, 92 zł. Z kolei, zdaniem strony pozwanej trzecią delegację powód odbył w okresie od 12 stycznia 2013 r. do 1 lutego 2013 r. i z tego tytułu została wypłacona na jego rzecz kwota 6493,33 zł.

Pozwana wyjaśniła, że w dniach 4,18 marca 2015 r. w firmie miała miejsce kontrola Państwowej Inspekcji Pracy, która nie wykazała żadnych nieprawidłowości w zakresie wypłacanych na rzecz kierowców wynagrodzeń.

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy dalszej zmianie, przy czym w dalszych pismach procesowych strony prowadziły wzajemną polemikę co do podnoszonych twierdzeń i zawnioskowanych środków dowodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Strona pozwana T. J. i G. T. Sp. j. z siedzibą w O., świadczy usługi w zakresie przewozu towarów na terenie całej Europy.

Dowód: - odpis KRS strony pozwanej k. 22 - 27

Powód J. C. został zatrudniony u strony pozwanej w dniu 8 listopada 2012 r., na podstawie umowy o pracę na czas określony 12 miesięcy, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy – mechanika. W treści umowy o pracę, strony ustaliły, że wynagrodzenie powoda będzie składało się z następujących składników:

- wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 1200,00 zł brutto,
- ryczałtu za pracę w porze nocnej w wysokości 100,00 zł brutto,
- wynagrodzenia za dyżur w wysokości 200,00 zł brutto,
- ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych 99,00 zł brutto.

Ponadto, pracownik miał otrzymywać należności z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, według stawki wskazanej w rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. 2002 nr 236 poz. 1991). Wysokość diety za podróż zagraniczną zależała od państwa, do którego pracownik został delegowany.

W dniu zawarcia umowy o pracę, powód potwierdził na piśmie, że zapoznał się z przedstawionym mu przez pracodawcę regulaminem pracy kierowców i zobowiązał się do przestrzegania jego postanowień.

Porozumieniem zmieniającym z dnia 21 grudnia 2012 r. strony uzgodniły, że od dnia 1 stycznia 2013 r. wynagrodzenie powoda wynosić będzie (...),00 brutto i obejmować:

- wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1200,00 zł brutto,
- ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 99,00 zł brutto,
- ryczałt za pracę w porze nocnej w wysokości 101,00 zł brutto,
- zaliczki na dyżur w wysokości 299,00 zł brutto.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 8 listopada 2012 r., w aktach osobowych powoda ,

- oświadczenie powoda z dnia 8 listopada 2012 r., w aktach osobowych powoda ,

- porozumienie zmieniające z dnia 21 grudnia 2012 r., w aktach osobowych powoda,

- przesłuchanie powoda k. 230

Wynagrodzenie za pracę wynikające z umowy o pracę, powód otrzymywał przelewem na wskazany przez siebie rachunek bankowy. Łącznie z tego tytułu pozwany przez okres zatrudnienia powoda przelał powodowi kwotę 14 372,30 zł.

Należności za podróże służbowe pracownik otrzymywał zazwyczaj do rąk własnych.

Dowód: - listy płac k. 90,91,

- potwierdzenia przelewów k. 100 – 112 ,

- zeznania świadka M. P. (1) a k. 83

W trakcie pracy u strony pozwanej powód, na polecenie pracodawcy, wykonywał międzynarodowe przewozy towarów powierzonym mu samochodem ciężarowym powyżej 3,5 ton, najczęściej do krajów zagranicznych Niemiec oraz Francji.

Rozliczanie należności z tytułu podróży służbowych odbywało się na podstawie polecenia wyjazdu służbowego. Po powrocie z każdej podróży służbowej kierowca zdawał pracodawcy druk delegacji.

Informacje dotyczące podróży służbowych, zawarte w poleceniach wyjazdu służbowego, wypełniała księgowa M. K..

Na poleceniach wyjazdu widnieją własnoręcznie uczynione przez powoda adnotacje: „kwituję odbiór” oraz „niniejszy rachunek przedkładam”.

Dowód: - zeznania świadka M. P. (2) k. 83,

- zeznania świadka M. K. k. 212 ,

- przesłuchanie powoda k. 230

W trakcie zatrudnienia u strony pozwanej, powód odbył trzy podróże służbowe.

Pierwsza z nich, miała miejsce w okresie od 9 listopada 2012 r. do 28 listopada 2012 r. Krajem docelowym były Niemcy, na terenie których powód spędził 19 noclegów. Wysokość diety w Niemczech za jeden dzień pobytu wynosiła 42 euro a za nocleg 103 euro.

Łączna wysokość należności za podróż służbową w okresie od 9 listopada 2012 r. do 28 listopada 2012 r. wynosiła 5856,60 zł.

Strona pozwana przełała na rachunek bankowy powoda kwotę 1920 zł, przy czym przelew został zatytułowany „wplata”.

Dowód: - przelew na rachunek bankowy k. 10,

- przesłuchanie powoda k. 230

W okresie od 5 grudnia 2012 r. do 14 grudnia 2012 r., celem podróży służbowej powoda była Francja. W zagranicznej podróży służbowej powód spędził 9 noclegów.

Wysokość diety we Francji za jeden dzień pobytu wynosiła 45 euro a za nocleg 120 euro.

Z tytułu podróży służbowej, strona pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 2822, 92 zł, której powód pokwitował odbiór w dniu 15 grudnia 2012 r. Ponadto, powód otrzymał kwotę 500 zł przelewem na rachunek bankowy.

Dowód: - rozliczenie kosztów podróży z dnia 15 grudnia 2012 r. k. 30,

- przelew na rachunek bankowy k. 12,

- przesłuchanie powoda k. 230

Trzecią podróż służbową, w okresie od 12 stycznia 2013 r. do 1 lutego 2013 r. powód ponownie odbył do Francji, na terenie której spędził 20 noclegów.

Strona pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 6493, 33 zł a powód pokwitował jej odbiór w dniu 2 lutego 2013 r. Ponadto, na rachunek bankowy powód otrzymał kwotę 1300 zł.

Dowód: - rozliczenie kosztów podróży z dnia 15 grudnia 2012 r. k. 28 ,

- przelew na rachunek bankowy k. 10,

- przesłuchanie powoda k. 230 .

Nieprzerwanie, w okresie od 4 lutego 2013 r. do 4 sierpnia 2013 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, przy czym orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 lipca 2013 r. powód został uznany za czasowo niezdolnego do pracy.

Dowód: - (...) k. 92 – 98,

- orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 99

Z dniem 8 listopada 2013 r. umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem czasu na jaki została zawarta.

Jeszcze w tym samym miesiącu, powód otrzymał ekwiwalent za 24 dni urlopu wypoczynkowego w wysokości 1.948,80 zł brutto.

Dowód : - świadectwo pracy, w aktach osobowych powoda,

- oświadczenie strony pozwanej k. 37

W dniach 4,18 marca 2015 r., z inicjatywy byłego pracownika M. P. (1) u strony pozwanej miała miejsce kontrola Państwowej Inspekcji Pracy. W czasie kontroli nie stwierdzono żadnych uchybień ze strony pracodawcy.

Dowód: - protokół kontroli PIP k. 31 - 35

Pełnomocnik powoda, pismem z dnia 28 lutego 2013 r., wezwał stronę pozwaną do uiszczenia na rzecz powoda kwoty 12.140,00 zł w wyznaczonym terminie. Ponadto, kolejnym pismem z dnia 25 marca 2013 r. zwrócił się z wnioskiem o udostępnienie kserokopii dokumentów potwierdzających odbiór należności z tytułu podróży służbowych powoda.

Strona pozwana nie uczyniła zadość wezwaniom.

Dowód: - pismo z dnia 28 lutego 2013 r. k. 13 – 14 ,

- pismo z dnia 25 marca 2013 r. k. 15.

Powód jest zawodowym kierowcą z ponad 20 letnim doświadczeniem. W chwili obecnej powód jest zatrudniony na stanowisku kierowcy w innej firmie transportowej.

Dowód: - przesłuchanie powoda k. 23

Sąd zważył co następuje

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, J. C. domagał się zasądzenia od strony pozwanej T. J. i G. T. Sp. j. z siedzibą w O., kwoty 11.452,85 zł tytułem wynagrodzenia za zagraniczne podróże służbowe, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym zwłaszcza dokumentację zawartą w aktach osobowych powoda, polecenia wyjazdów służbowych, potwierdzenia przelewów na rachunek bankowy powoda, pisma pełnomocnika powoda z dnia 28 lutego 2013 r. oraz dnia 25 marca 2013 r., protokół kontroli PIP, listy płac powoda za okres od listopada 2012 r. do stycznia 2013 r., druki (...) oraz orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 24 lipca 2013 r. których wiarygodności i autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił również logiczne i jasne zeznania świadków M. P. (1) oraz M. K., w szczególności w zakresie w jakim świadkowie przedstawili obowiązujące u strony pozwanej zasady rozliczania należności z tytułu podróży służbowych. Wyjaśnieniom złożonym przez powoda, Sąd dał wiarę jedynie w części, która korespondowała ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W szczególności, Sąd

nie uwzględnił zeznań powoda, w zakresie w jakim utrzymywał, że nie otrzymał należności za zagraniczne podróże służbowe w grudniu 2012 r. oraz w styczniu 2013 r.

Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 r. Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania strony pozwanej, bowiem wielokrotnie wzywana na posiedzenia sądowe pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawiała się, bez usprawiedliwienia swojego niestawiennictwa.

Okoliczności niniejszej sprawy były w zasadzie bezsporne. Przede wszystkim strony były zgodne co do tego, że w okresie od 8 listopada 2012 r. do 8 listopada 2013 r. były związane stosunkiem pracy na podstawie którego powód wykonywał czynności kierowcy w transporcie zagranicznym. Niekwestionowanym pozostawał również fakt, że z tytułu zagranicznych podróży służbowych powodowi przysługiwały ryczałty i diety, określone według rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. 2002 nr 236 poz. 1991). Poza sporem pozostawała również okoliczność, że w trakcie zatrudnienia powód odbył trzy podróże służbowe do krajów zagranicznych, których czas trwania został potwierdzony w przedłożonych przez stronę pozwaną dokumentach poleceń wyjazdu służbowego. Co istotne, powód nie zakwestionował przedstawionych przez stronę pozwaną wyliczeń w zakresie należnych mu kwot z tytułu podróży służbowych, co wyraźnie przyznał na rozprawie w dniu 9 lipca 2015 r.

Oś sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół ustalenia, czy wskazane należności faktycznie zostały powodowi wypłacone. Powód argumentował, że przelewy z listopada i grudnia 2012 r., na łączną kwotę 3720,00 zł, były jedynymi płatnościami, jakie otrzymał z tytułu podróży zagranicznych. Pozwany pracodawca twierdził, że wszystkie należności zostały wypłacone na rzecz pracownika.

Przede wszystkim należy wskazać, że do kierowcy pojazdu o masie całkowitej powyżej 3,5 tony należy stosować m.in. postanowienia ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1155, ze zm.). W myśl art. 2 pkt 7 podróży służbową w rozumieniu tej ustawy jest każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a (tj. poza miejscowość będącą siedzibą pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki oraz miejscowość stanowiącą inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filię, przedstawicielstwo i oddział) bądź wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego. Zgodnie z art. 21a ustawy kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 k.p.

Z kolei, w myśl art. 77⁵ § 1 k.p., pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy (sygn. akt II PZP 1/14).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, że zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że należności z tytułu podróży służbowych za grudzień 2012 r. i styczeń 2013 r. zostały powodowi wypłacone w całości. W szczególności z przedstawionych przez stronę pozwaną poleceń wyjazdu

służbowego wraz z rachunkami kosztów podróży, bezsprzecznie wynika, że za delegacje w okresie od 5 grudnia 2012 r. do 14 grudnia 2012 r. pracodawca wypłacił na rzecz powoda kwotę 2822, 92 zł oraz kwotę 6493,33 zł za delegację w terminie od 12 stycznia 2013 r. do 1 lutego 2013 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że powód kwitował wypełnione delegacje, jako potwierdzenie faktycznej wypłaty wykazanych kwot, tytułem należności za podróże służbowe. W tym miejscu należy wskazać, że pokwitowanie należy do oświadczeń wiedzy, mających charakter potwierdzenia faktów, niebędących oświadczeniami woli. Nie kreuje ono skutków prawnych w znaczeniu wywierania wpływu na ukształtowanie stosunku zobowiązaniowego, lecz jedynie potwierdza zaistnienie faktu, którym jest spełnienie świadczenia. Funkcją pokwitowania jest wyłącznie ułatwienie dłużnikowi udowodnienia spełnienia świadczenia, czego dowód, zgodnie z art. 6 k.c. na nim spoczywa.

W niniejszym postępowaniu, ciężar dowodzenia, że sporne należności zostały powodowi wypłacone obciążał stronę pozwaną. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd nie znalazł podstaw, aby dać wiarę twierdzeniom powoda, bowiem nie zaferował żadnego dowodu na okoliczność tego, że w polecenia wyjazdu służbowego wpisywał „kwitując odbiór” pomimo że faktycznie nie otrzymywał wskazanych tam kwot.

Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt VI ACa 1321/14).

Argumentacji powoda, przeczą zeznania świadka M. K., która wskazała, że w spornym okresie, sytuacja finansowa strony pozwanej była stabilna, a skoro pracownik kwitował odbiór konkretnej kwoty, to oznaczało, że potwierdzał jej faktyczny odbiór. Z kolei twierdzenia świadka M. P. (1), w jakim wskazywał, że nie otrzymał od pracodawcy wszystkich należności nie mogą dowodzić automatycznie, że powód również ich nie otrzymał.

Niezależnie od powyższego, zdaniem Sądu, należy zwrócić uwagę, że podpisywanie in blanco rachunków kosztów podróży jest w samo w sobie działaniem nieodpowiedzialnym i nierozsądnym. Powód posiada status kierowcy z ponad 20 letnim doświadczeniem i powinien zdawać sobie sprawę z tego, jakie konsekwencje może nieść ze sobą takie działanie. Kierując się zasadami doświadczenia życiowego, Sąd doszedł do przekonania, że gdyby rzeczywiście pracownik nie otrzymał należnego wynagrodzenia, z uwagi na fakt, iż uprzednio podpisał konkretne dokumenty in blanco, nie wyraziłby zgody na taką formę rozliczeń w przypadku kolejnego wyjazdu służbowego.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 903/15, skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona zaś, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Należy podkreślić, że Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

W związku z tym, o ile strona pozwana zdołała skutecznie udowodnić, że należności z tytułu zagranicznych podróży służbowych powoda za okres od 5 grudnia 2012 r. do 14 grudnia 2012 r. oraz za okres od 12 stycznia 2013 r. do 1 lutego 2013 r. zostały wypłacone na jego rzecz, tak brak jest jakiegokolwiek dowodu przemawiającego za tym, że również należność za delegację w dniach 10 listopada 2012 r. do 28 listopada 2012 r. została spełniona. Przede wszystkim, strona pozwana które korzystała z pomocy fachowego pełnomocnika nie przedstawiła żadnego dokumentu na tę okoliczności, a w szczególności nie przedstawiła polecenia wyjazdu służbowego wraz z rachunkiem kosztów podróży czy innego dokumentu potwierdzającego wypłatę wynagrodzenia na rzecz powoda. Z ustaleń Sądu wynika jedynie, że z tytułu pierwszej delegacji powód otrzymał przelewem na konto kwotę 1920 zł. Mając na uwadze szczegółowe rozliczenia przedstawione przez stronę pozwaną, nie ulega wątpliwości, że wskazana kwota nie wyczerpuje całości roszczenia powoda z tytułu delegacji za okres od 10 listopada 2012 r. do 28 listopada 2012 r.

Zgodnie z art. 94 pkt 5 i 9a k.p. pracodawca jest obowiązany terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie i prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników. Brak dokumentacji płacowej wynikający z zaniedbania jej prowadzenia przez pracodawcę powoduje zmianę wynikającego z art. 6 k.c. rozkładu ciężaru dowodów, przerzucając go na osobę zaprzeczającą faktom, z których strona powodowa wywodzi skutki pozwu (por. wyrok SN z dnia 5 maja 1999 r., OSNAP 2000/14/53).

Zdaniem Sądu, analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania prowadzi do wniosku, że powód nie otrzymał w całości należnego wynagrodzenia z tytułu zagranicznych podróży służbowych.

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w sentencji i zasądził na rzecz powoda kwotę 5 464,11 zł tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami, zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 25 marca 2015 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd postanowił oddalić powództwo jako bezzasadne.

Mając na uwadze końcowy wynik sprawy i częściowe uwzględnienie roszczeń powoda, Sąd na zasadzie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594) mając na uwadze fakt, że powód jako pracownik, był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej. Sąd na podstawie art. 113 powołanej ustawy, kosztami sądowymi obciążył stronę pozwaną, na które składały się opłata sądowa od pozwu w części od oddalonego powództwa, tj. 299, 43 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności znajduje oparcie w art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.